

ders toch wel op tegenstand zijn gestuit, maar zij zouden bij ons volk als geheel geen gehoor hebben gevonden.

Dit doet het traktaat echter niet.

Het wil onze soevereiniteitsrechten op de Schelde nog meer beperkt maken, dan ze reeds zijn.

Het bedingt niet slechts concessies en waarborgen binnen de bestaande soevereiniteitsfeer, maar krimpt die meer zelf in.

De noodzakelijkheid, de rechtmatigheid daarvan nu kan niet worden ingezien.

Ook mag ongetwijfeld aan Antwerpen de verbinding met het Rijnland niet worden onthouden.

Zulk een verbinding is er reeds.

Zij is voor verbetering vatbaar.

Maar dat daarvoor het dure kanaal Antwerpen-Moerdijk noodzakelijk is, dat het rechtmatig kan worden gevraagd, is aan ernstigen twijfel onderhevig.

Dan heeft men nog den casus belli, het geval van oorlog.

Wat in verband met het traktaat door leidende figuren in België daarvan is gezegd, is alles behalve geruststellend.

Nu kan men van onzen kant zich wel vordedigen, dat dit niet in het traktaat staat te lezen, dat de casus belli ervan moet worden losgemaakt, maar is dit wel genoeg? Wanneer straks een konflikt dreigt zal de een redemeeren: het traktaat zwijgt ervan en daarom mag het en de ander: het traktaat zwijgt ervan en daarom mag het niet. Men moet dan verder in de historie teruggraven om uit te maken, welke verklaring de juiste is. Doch ervaring leert, dat historische bewijzen menigmaal niet inslaan. Uitdrukkelijke stipulaties waarborgen gewoonlijk grooter veiligheid. In elk geval zouden hier onduidelijkheden verklaringen, welke schriftelijk van beide zijden werden vastgelegd, o. i. het traktaat dienen aan te vullen.

Doch hier raken wij een andere moeilijkheid aan.

De verklaring werd afgelegd, dat er geen nieuwe onderhandelingen kunnen worden geopend.

Dit doet vermoeden, dat België in het traktaat het minimum van zijn verlangens — om niet te spreken van eischen — ziet neergelegd.

Het schijnt daarvan niets te willen laten vallen.

Want dat het Belgische parlement eenmaal het traktaat in dezen vorm heeft geratificeerd, kan natuurlijk geen afdoend argument zijn.

Hoe onplezierig het moge zijn om over dezelfde zaak nog eens te moeten spreken, het is toch zeker geen unicum in de parlementaire geschiedenis, ook niet van België.

Alles duidt er op, dat België met niets minder tevreden is.

Daardoor is onze volksvertegenwoordiging in een lastig parket gebracht.

Zij moet het traktaat of onveranderd aannemen of onveranderd verwerpen.

Tenminste: zoo schijnt de voorstelling te zijn.

Echter rijst bij iemand, die buiten de politiek staat, de vraag: waarom zou er door een motie of hoe dan ook geen herziening op bepaalde punten kunnen worden voorgesteld?

Wil België hierin niet treden, dan ligt de verantwoordelijkheid, dat deze aangelegenheid niet nader geregeld is, voor haar rekening.

Wij begrijpen wel, dat hieraan meer vast zit.

Wij voelen als het ware, dat onderscheiden staatslieden uit andere landen, om niet te spreken van onderscheiden mogendheden, achter België staan.

Maar waarom zou Nederland, dat gedurende en na de oorlogsjaren onder de fiere leiding van minister Van Karnebeek getoond heeft zichzelf te willen en te kunnen zijn, het niet andermaal toonen?

Vooral wanneer het door het aanbieden van de grootst mogelijke concessies bewijst een goede nabuurschap met België op prijs te stellen?

Tenzij dan dat de minister de voorname bezwaren tegen het traktaat ingebracht zoó krachtig belichte, dat zij weg-

de" te willen houden met de broeders — zoowel Remonstranten als Contra-remonstranten — die zich naar de resolutie wilden voegen. De meerderheid liet zich echter niet vangen en Lansbergius kon onverrichter zake afreizen. Voetius heeft toen in den vroegen morgen van den volgenden dag een uitvoerig verslag van het debat gemaakt, en dit verslag werd weldra geheel buiten zijne voorkennis, te Amsterdam ter perse gelegd, vermoedelijk door zijn vriend Cloppenburg, die in die dagen hem bezocht in verband met een mogelijk beroep naar het in de buurt van Vlijmen gelegen dorpje Aalburg. Het stuk had tot titel: Bedenckingen van de waere moderate broeders in de classe van Gorcum, die de waere vrede der gemeente Christi betrachten, d. Samuel Lansbergius voorgedraghen.

Dat het gelezen werd, blijkt uit het feit, dat weldra te Enkhuizen onder een enigszins gewijzigden titel een tweede uitgave verscheen. Trigland heeft het de moeite waard geacht het stuk in zijne Kerckelijke Gheschiedenissen op te nemen, en hij teekent de uitwerking ervan met de simpele woorden: „ende hiermede is dat onloopen gestuyt". Ook zijn eigen kerk had Voetius tegen een remonstrantischen aanval te verdedigen. Nu hun vredes-resolutie geen ingang vond, bedachten Holland's Staten een nieuwen maatregel, om het arminianisme te bevorderen. Kort voor Nieuwjaar van 1616 bepaalden zij, dat die magistraten in hunne provincie, die zich bij de verkiezing van predikanten en kerkeraden zouden willen houden aan de

smelten, kunnen wij, ook al overrekenen wij de eventuele gevolgen zeer nauwkeurig, niet anders dan den wensch uitspreken, dat het traktaat, gelijk het nu luidt, in onze volksvertegenwoordiging geen meerderheid vinde.

Eerstens, omdat België zijn verlangens naar het ons voorkomt tot in het onredelijke heeft opgedreven.

Vervolgens, omdat veel wat in het traktaat zoogenaamd is vrigelaten of stilzwijgend ondersteeld wordt, brandstof kan leveren voor ernstige konflikten.

— „Nederland en Oranje" in de hoofdstad.

Deze week werd het hardacht hoe vóór 75 jaren de anti-revolutionaire kiesvereniging „Nederland en Oranje" te Amsterdam is opgericht.

Van Amsterdam begon de viktoria.

Sinds werd ons land met anti-revolutionaire kiesverenigingen overdekt.

Uitzicht op succes was er in 1851 niet.

Maar de oprichters waren zeker van den zegen Gods. Zij verkozen dien zegen boven het succes.

En omdat zij dat deden, schonk de Heere bovendien nog succes.

Wel stond de anti-revolutionaire partij te Amsterdam in proportionele sterkte zelden vooraan.

Doch niet op de kwantiteit maar op de kwaliteit gelet, lag in Amsterdam in niet zoo korte periode het zwaartepunt onzer partij.

Wij leven dan ook in de feestvreugde van „Nederland en Oranje" in de hoofdstad, schoon persoonlijk verhinderd daaraan deel te nemen, hartelijk mee.

HEPP.

HET BOEK VAN DE WEEK.

„... u weet niet wat een wonderlijke en verdwaalde kermis tegenwoordig het leven is!"

De Opstandigen, door Jo van Ammers-Küller, bldz. 354.

Dit nieuwe boek van de bekende schrijfster, waarvan binnen een jaar niet minder dan vijf drukken verschenen, dient zich aan als „een familieroman in drie boeken". Het heeft zoozeer de aandacht getrokken van beoordelaars en lezers, dat ik me ontslagen mag achten van de taak, een korte beschrijving van den inhoud te geven. De omslag, die de ingenaalde exemplaren versiert, zegt reeds duidelijk genoeg waar het om gaat. Drie vrouwenfiguren vertellen u, dat het in deze familieroman vooral te doen is om de vrouw in de familie. De „opstandigen" van dit boek zijn de vrouwen, die „opstaan". Het eerste boek beschrijft den opstand van het meisje in crinoline en huifelheid van 1840. Ze staat in het donker. De vrouw van het jaar 1872 is de deftige dame met sleeprok en tournure, en kapothoed¹⁾ met keelbanden. Deze opstandige staat in den schemer. De vrouw van 1924 is het meisje, dat ge aan het strand en op het tennisveld tegenkomt. Ze staat op de bovenste tree van den climax, in het licht!

Ik denk niet, dat de schrijfster het geheel eens is met de tekenares van dezen omslag, of het licht, waarin de moderne vrouw gezet is, moet als kunstlicht opgevat worden!

Meesterlijk wordt beschreven, hoe de vooruitstrevende vrouwen van vorige generaties „opstonden" tegen alles wat de vrije, natuurlijke uiting van hun gaven belemmerde. Ze zoeken het licht, dat wenkt buiten de muren van hun „gevangenis".

Vooroordeel na vooroordeel, boei na boei valt voor de slagen van een beweging, die vecht voor de rechten van de vrouw. Inderdaad, er was heel veel, dat opstand wettig, noodzakelijk maakte.

¹⁾ Ik geef deze vaktermen op gezag van H. S. S. K., die in „De Standaard" van 21 April 1926 een belangwekkende beschouwing over het onderhavige werk publiceerde.

ordonnantie der Staten van 1591, daarbij konden rekenen op den steun der Hooge Overheid. Gelijk men weet, huldigde deze zoogenaamde kerkenorde het meest brutale caesaropapisme.

Inzake de verkiezing van predikanten ten platten lande, was daarin bepaald, dat de dorpsregeering zou aanwijzen vier door haar geschikt geachte personen uit de dorpelingen, benevens drie predikanten uit de classis en één — zegge één — onderling, of, als er geen kerkeraad was, een vierden predikant, die gezamenlijk het beroep zouden uitbrengen. Op deze manier zou dus niet de kerk maar de overheid feitelijk de predikanten „aanstellen". Volgens het voorschrift der Staten, dat hun besluit ook aan alle kerkeraden zou worden gezonden, stelde de drost van Heusden, jonkheer Spierinck van Well, die Voetius' overleden vriend Blanckaert was opgevolgd, aan den pastor loci van Vlijmen de resolutie ter hand, om er met zijn kerkeraad kennis van te nemen. Welke houding de kerkeraad zou aannemen, was niet twijfelachtig. Hij overwoog, dat de invoering van deze kerkenorde hoogst gevaarlijk zou zijn, omdat de magistraten ten platten lande vaak nog „papisten" waren. Kon men het beroepen der harders toevertrouwen aan de wolven? Klok pondeerde Voetius de stelling, dat het beroepen, als een deel der kerkelijke macht, niemand toekwam dan de kerk en men besloot dan ook — 't was 1 Mei 1616 — den Drost te antwoorden, dat, wanneer er door de Staten eenige verzoeking in den maatregel zou worden aangebracht en deze door de gezamenlijke kerken van

Maar is deze opstand der opstandigen een opstanding geworden?

Is de vrouw van dezen tijd, de vrouw en het meisje van 1924, zooals de schrijfster ze tekenit, werkelijk gekomen tot de vruchtbare ontplooiing van haar vrouwelijke gaven?

Is de vrouw heusch tot cultuur (want cultuur is toch de verwerkelijking, de ontginning van door God gegeven mogelijkheden) genaderd?

Voor den christen, die dit boek leest, en daarin een vrij juiste beschrijving vindt van het vrouwenleven van een belangrijk deel der meer gegoede kringen, kan het antwoord helaas niet twijfelachtig zijn.

Jo van Ammers-Küller voegt hier haar stem bij het aanzwellend koor dergenen, die in allerlei toonaard hetzelfde lied zingen: „Wat een wonderlijke en verdwaalde kermis is tegenwoordig het leven". Het is voor den christen van belang, dat deze stemmen weerklinken in het kamp, dat sinds geruimen tijd heeft vergeten naar Gods stem te luisteren. Wij hooren hier die tragische onvoldaanheid van den modernen mensch over zichzelf en zijn wereld. Een wereld van cocktails en whisky-soda's, van shimmy en charleston, van makidans en nachtkroeg, echtscheidingen en „liaisons".

Het zwaartepunt van dit boek ligt dan ook in het derde deel. Op scherpe wijze (Dirk Coster sprak in „de Stem" zelfs van „scherpe bitsheid") toont het, hoe de „opstandigheid" geen muren en gevangenissen meer ziet, om legen op te staan. De boeien zijn verbroken. De opstand heeft zijn doel bereikt en voorbij gestreefd! Het leven is een dwaze kennis geworden! De oude tante Wijsman, die haar leven lang gestreden heeft voor de rechten der vrouw en zich nuttig heeft gemaakt als vrouwelijke arts in een groot ziekenhuis, ziet angstig en weerloos de verwording van de jeugd in het gezin, waar ze haar laatste dagen komt slijten. Dat gezin is niet het verzamelpunt van jong en oud geworden, maar het uitgangspunt!

Met elk van de leden heeft ze intieme gesprekken, maar het eind is telkens: „Ik moet er nog eens over denken, morgen moeten we nog eens rustig praten", maar het helpt niet.

De moeder is tweede-kamerlid en debatteert tegen „een lid der anti-revolutionaire partij, dat al de oude afgesleten theorieën van de vrouw-voorhet-gezin, en haar door God bepaalde plaats in de gemeenschap met famatieke felheid te herde brengt" (bldz. 411). Haar kinderen vliegen uit naar alle richtingen. Als Kitty haar vader meedeelt, dat ze naaktanseres wil worden en haar vader dit erge nog tracht te verhinderen, antwoordt de achttienjarige: „Dan moet het maar oorlog zijn, paps, tot je wijs wordt en inziet, dat jij me toch niet kunt dwingen. Ik ga naar Dresden en zal zelf het geld verdienen, dat ik voor m'n studie nodig heb.... ik zal overdag mannequin worden in een groot modchuis en 's avonds studeeren, ik heb een prachtig gevormd lichaam en weet kleren te dragen, het is een vak, dat goed wordt betaald....". Wanneer de vader haar dan als uiterst argument wijst op de zedelijke gevaren, die haar wachten, wordt zijn mond gesmoord met de opmerking, dat hij zichzelf belachelijk maakt door zijn amoreuse verbouding tot een jong meisje (bldz. 448).

De vrouw is zoó vrij geworden, dat haar man onbevredigd is, haar kinderen verworden en zij zelf diep ongelukkig is, ondanks haar ernstig bedoeld maatschappelijk of politiek werk. De moeder klaagt: „Wij hebben de kinderen geleerd ons als gelijken en kameraden te zien.... misschien als we een beetje meer van het ouderwetsche ontzag, de ouderwetsche gehoorzaamheid hadden geëischt, zou Lody niet zoo vijandig tegen zijn vader durven opstaan" (bldz. 412).

Holland „eendrachtelijk" zou zijn aanvaard, ook Vlijmen's kerk bereid was, de ordonnantie te aanvaarden, „soo niet by forme van approbatie, ten minste by forme van tolerantie". Men ziet, Voetius bezat het talent om eene weigering in diplomatieken vorm in te kleeden.

Tegelijk met het besluit, tot invoering der ordonnantie van 1591, was ook de vredesresolutie van 1614 aan den kerkeraad toegezonden. Na wat er op de Gorcumsche classis was voorgevallen, spreekt het van zelf, dat de broeders ook daarin slechts een pogen zagen om „bedectelijken de nieuwicheden der Remonstraten van den vryen wille des menschen ten goede, etc." in te voeren. Zij verklaarden te willen blijven bij den catechismus en de confessie.

Voetius werd door zijn optreden in zijne omgeving bekend als een goed Gereformeerd predikant. Geen wonder, dat, toen in het voorjaar van 1615 een der beide predikanten van zijne geboortestad, Claes Pietersz van Houweningen, overleden was en de gemeente naast den overgebleven Remonstrant een Contra-remonstrantschen leeraar wenschte, stemmen opgingen om hem te beroepen, teneer daar Heusden wel eenig recht op hem, als oud-alumnus, kon doen gelden. Een zeer groot aantal leden der gemeente wendde zich daartoe met een verzoek tot den kerkeraad, doch Gravius, de andere predikant, deed wat hij kon om te verhinderen dat hij Voetius naast zich zou krijgen. Twee jaar zouden nog verlopen eer de gemeente haren wensch vervuld zag. JOH. C. BREEN.